

Enrique Carlos Martín

Detectius EXTRA escolars

**Misteriós
robatori a la botiga
d'antiguitats**

Estrella Polar

Enrique Carlos Martín

Detectius EXTRA escolars

**Misteriós robatori
a la botiga
d'antiguitats**

Estrella Polar

*Per a les meves filles, Irene i Andrea,
amb les quals he après que l'amor pot ser infinit.*

Estrella Polar

Títol original: *Misterioso robo en la tienda de antigüedades*

© del text i de les il·lustracions: Enrique Carlos Martín, 2023

© de la traducció: Edicions 62, S. A., 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: abril del 2022

ISBN: 978-84-1389-490-4

Dipòsit legal: B. 5.216-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup 62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Capítol 1

Quan els Detectius Extraescolars van sortir al carrer i es van saludar amb la felicitat pintada als rostres, encara no sabien res de l'estrany misteri en què aviat es veurien embolicats: una aventura amb espases, foc i animals hipnotitzats.

Anaven de camí a les classes extraextraescolars de la seva admirada profe detectiva, la senyora Icsmun-da Clau. L'assistència a aquesta activitat ja donava

sentit als seus somriures, però aquella tarda assolellada de divendres una altra cosa els rondava pel cap.

—Anireu al circ? Va arribar al barri dilluns passat!
—va exclamar la Bruna.

Anava vestida com sempre amb colors brillants i alegres, i sacsejava els rínxols vermellorsos mentre simulava ser una malabarista caminant per un cable a molta altura; posava un peu just davant de l'altre i aguantava l'equilibri amb els braços oberts.

—Sabeu quan és la funció? —va preguntar el Kike—. M'agradaria anar-hi, tot i que, la veritat, espero que no hi hagi pallassos.

—Un circ sense pallassos? Quina mena de circ seria? —va respondre la Lena, i de seguida es va posar vermella. Potser s'havia passat de seca.

—Un circ amb bon gust —va respondre el Kike, amb gest d'adult. Es va allisar la dessuadora, que, com sempre, li anava enorme—. Els pallassos fan cangueli. I els micos. Els micos fan molt cangueli.

—Ha, ha, ha! —va riure la Bruna—. Que et facin por els pallassos, d'acord, li passa a molta gent. Però els micos? Si a tu t'agraden molt els animals!

—I què? També m'agraden els taurons i li fan por a tothom.

—No es pot comparar un mico amb un tauró —va respondre la Bruna.

—Els micos són pitjors! —va exclamar el Kike—. Et poden perseguir per terra.

De sobte, l'Àlex es va aturar i va assenyalar a la llunyania.

—Aquella no és la senyora Ics? Què fa?

Efectivament, la senyora Ics era al final del carrer, asseguda en un banc de fusta a prop de l'escola. Els ancians solien seure allà per donar menjar als coloms i als pardals.

Però la senyora Ics no només tenia ocells al voltant, també els tenia a sobre!

Fins i tot al barret!

Els nens van córrer cap al banc i, quan hi van arribar, van entendre millor l'escena.

La profe detectiva tenia a les mans un entrepà a mig menjar. Segurament havia patit un dels seus atacs de son mentre berenava, s'havia quedat totalment immòbil i els ocellets s'havien animat a picar-li les engrunes de la gavardina. Després, s'havien atrevit a picotejar-li l'entrepà. I van acabar passejant-se-li per damunt com si la senyora Ics fos una estàtua.

El Kike va sacsejar les llargues mànigues de la seva dessuadora com un espantaocells vivent i, després d'un moment ple d'aletejos, piulades i plomes, els ocells van desaparèixer. Els nens van seure al banc i van intentar millorar l'aspecte de la senyora Ics: li van redreçar el barret i li van espolsar la gavardina.

No podien fer-li gaire més. No la podien despertar. Aviat es recuperaria tota sola de l'atac de son.

—Quina mala passada li va fer a la senyora Ics aquell maleït mosquit de la son! Va resoldre el cas de Moltaxinxa, però la bestiola la va picar i va contraure la malaltia de la son. I ara s'adorm en qualsevol moment i a qualsevol lloc! Sort que porta sempre aquestes ulleres de sol enormes, així ningú no sap que s'ha quedat com una soca. La veritat és que no sé com pot continuar exercint la seva professió amb tantes ganes —es va compadir la Lena.

—Doncs gràcies a nosaltres, esclar! —va exclamar la Bruna, amb un gran somriure—. Per a això hi som els seus alumnes, els Detectius Extraescolars. Per ajudar-la a resoldre els nous casos detectivescos.

—I per treure-li les engrunes —va afegir l'Àlex.

—Com? Tu, fent bromes? Escolta, que això és cosa meva! —va saltar el Kike, amb cara de murri.

—No faig broma. La neteja i l'ordre és tant o més important que desvelar misteris —va sentenciar l'Àlex. Es va allisar els cabells i es va arreglar el nus del jersei que portava a les espatlles.

El Kike no va dir res més. El seu amic parlava seriosament. Per a ell segur que ho era.

Era evident que la intenció de tots quatre, a més d'aprendre a resoldre misteris d'aquella fabulosa detectiva, era cuidar-la. Ho havien decidit després del seu primer cas junts, l'anomenat *Misteriós canvi a la biblioteca*. Aquell cas va ser genial, intens, estrany i, el més important de tot, els va unir per sempre.

La Lena va ficar el tros d'entrepà dins una bossa de paper i va intentar posar-lo en una butxaca de la senyora Ics, però hi tenia alguna cosa a dins que ho

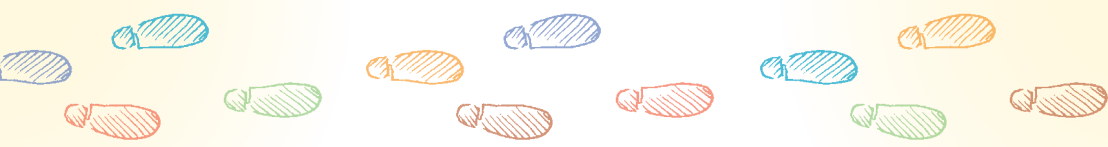
impedia. Ho va treure per fer-hi lloc i van veure que era una agenda.

—Vaja! La senyora Ics té un altre cas! —va exclamar la Lena, i va mostrar una pàgina als seus amics.

Els altres van mirar l'agenda i, després, a ella.

—Estava oberta pel dia d'avui i tenia una anotació impossible de no veure —es va excusar la Lena, una mica vermella—. No soc una tafanera. Bé... No tant.

Tots quatre van riure abans de continuar.

—Us llegeixo el que hi ha apuntat —va dir la Lena—: «Reunió divendres, 17.00 h. Botiga d'antiguitats Williams i Fill. Nou cas amb misteriosos robatoris i devolucions».

—Robatoris i devolucions? —va preguntar el Kike—. I això què deu voler dir?

—«Williams i Fill» —va dir, pensatiu, l'Àlex—. És aquí a prop. Alguna vegada he entrat en aquesta botiga amb la mare, a comprar llibres antics.

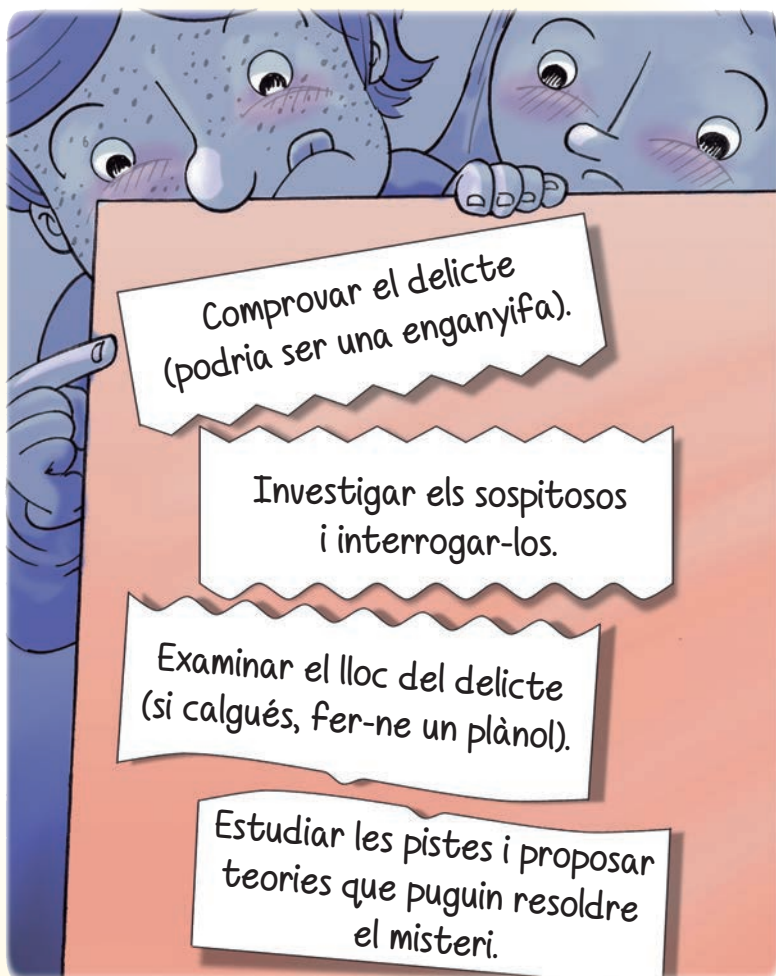
—Uuuuh! Cas nou! —va exclamar la Bruna—. A les cinc? Això és d'aquí a deu minuts! Doncs no hi arribarà. Està superclapada.

—Hi anem nosaltres? —van dir tots quatre alhora, i es van mirar amb il·lusió.

En un tres i no res es van plantar davant de la botiga d'antiguitats. La façana, pintada de blanc, era estreta i agradable. A l'esquerra se situava l'entrada, una gran porta de fusta antiga de tons blaus esvaïts; a la dreta, un aparador de vidre amb un marc de la mateixa fusta. Sota l'aparador i fins a terra, una franja de pedres d'un gris vermellós donava al conjunt un aspecte sòlid.

L'aparador oferia objectes de tota mena, disposats de qualsevol manera. No s'hi apreciava cap mena d'ordre. L'Àlex va sospirar amb força.

Abans d'entrar, van recordar els quatre passos bàsics de tota investigació detectivesca, que la senyora Ics els havia ensenyat en el cas anterior.

Van empènyer la porta i, en fer-ho, van sentir el so agut i tremolós d'una campaneta col·locada sobre l'entrada.

De seguida hi va acudir un home gran de barba blanca, amb jaqueta, armilla i rellotge de butxaca de llarga cadena. Semblava vingut del segle passat.

—Senyor Williams? Som els Detectius Extraescolars. Ja som aquí! —va exclamar la Bruna, i va fer una reverència com si parlés amb un marquès.

—Eh... Sí, soc... Però, com dius? —va dubtar l'amo de la botiga.

—Venim de part de la senyora Icsmunda Clau —va aclarir el Kike.

—Encara que ella no ho sàpiga —va puntualitzar l'Àlex.

Els altres es van tombar i li van llançar una mirada intensa. L'Àlex va arronsar les espatlles amb un «què?» pintat a la cara. No acabava d'entendre com anava això d'«adornar la veritat» que sempre li repetia el Kike.

—Miri —va intervenir la Lena, més vermella que l'esquena d'una marieta—, mentre la senyora Ics es

recupera del seu cas anterior, nosaltres començarem a estudiar el seu, el misteri que ha titulat «Misteriosos robatoris i devolucions». No pateixi, d'aquí a una estona vindrà ella.

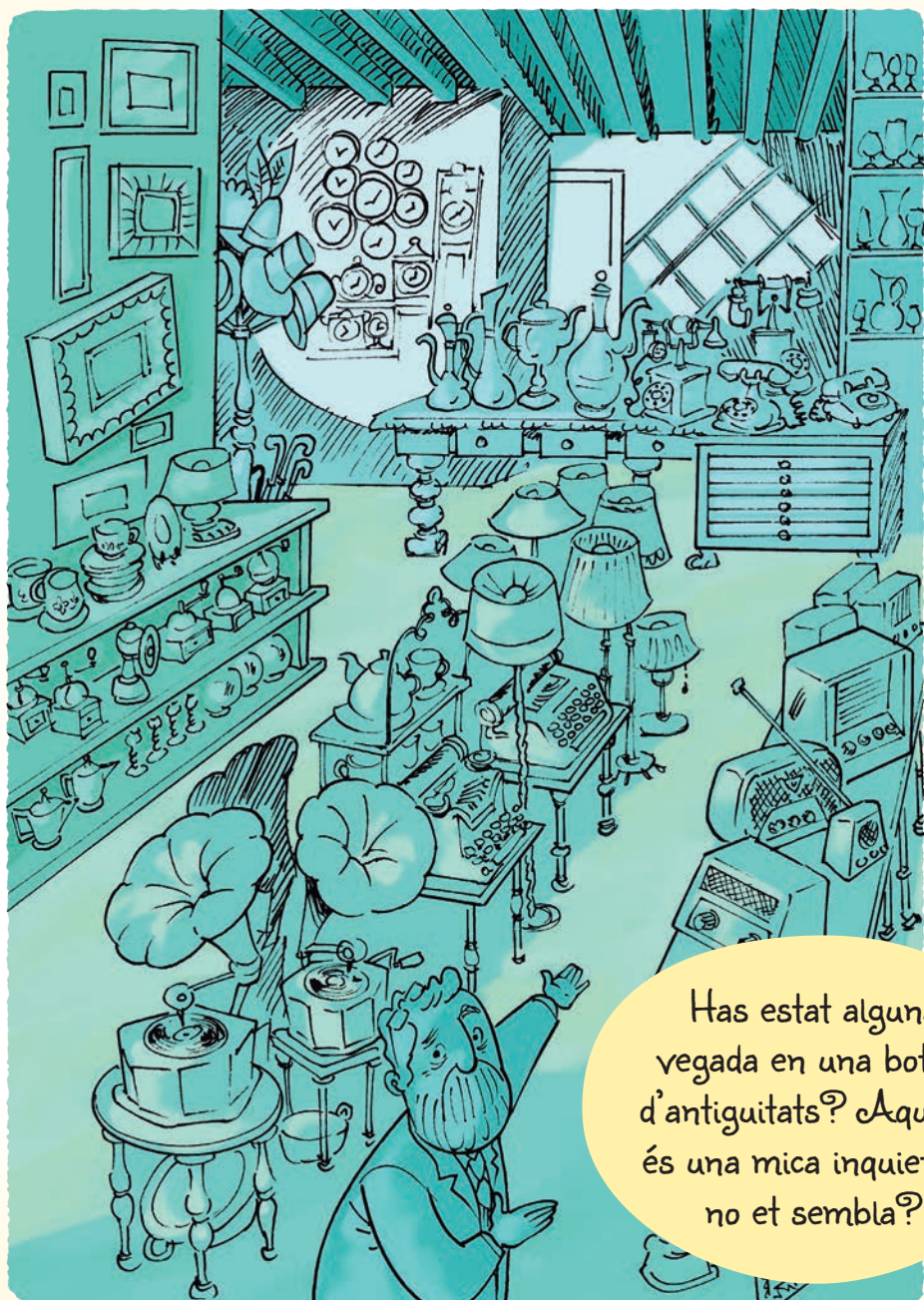
—Ah! —va arrencar per fi el senyor Williams, ja sense dubtes—. Sí, ja ho entenc. Bé, a veure...

L'amo de la botiga es va girar i va obrir els braços. Els nens van observar tot allò que els envoltava. Si bé la façana de la botiga no era gaire ampla, l'interior era una cosa ben diferent. S'obria generosament a un costat i a l'altre, de forma irregular i amb diferents espais.

El local era realment gran i, tot i això, semblava que no tingués espai per a cap andròmina més. Centenars d'objectes antics s'hi apilaven, deixant passadissos perquè els clients s'hi poguessin moure.

Llibres, rellotges, plats, soperes, paraigües, bastons, escultures, pintures, molinets, gramoles, mobles petits, llums, penjadors i tota mena d'elements decoratius que conservaven l'aire d'anys passats per al gaudi avui dels apassionats d'aquelles èpoques.

—Com veieu, tenim a la venda un ampli assortit d'objectes —va confirmar el senyor Williams—, però,

Has estat alguna vegada en una botiga d'antiquitats? Aquesta és una mica inquietant, no et sembla?

tot i el nombre elevat, tinc al cap i als llibres el registre de tots i cadascun d'ells.

L'amo de la botiga va començar a passejar-se a poc a poc pels passadissos, mentre prosseguia les explicacions.

—Des de fa uns dies estan desapareixent objectes. Robatoris, sens dubte! Però el que resulta misteriós del cas és que, abans que tingui temps de denunciar-los a la policia, tornen a aparèixer!

Els nens van entendre aleshores a què es referia la senyora Ics amb allò de les «devolucions». El senyor Williams va continuar la seva explicació.

—L'únic objecte realment valuós del meu negoci és un collaret visigòtic que guardo a la caixa forta del meu despatx. Una caixa forta de bona qualitat, feta d'acer, per això no em preocupa. Però no puc deixar que robin a la botiga, encara que després em retornin els objectes sostrets!

—Potser simplement s'han extraviat unes hores —va dir un paio enorme que es va acostar al grup per l'altre passadís. S'assemblava al senyor Williams, però era molt més jove i duia una roba més actual.

—Ximpleries! —va bramar l'amo de la botiga—. Aquest és el meu fill Rob, que treballa amb mi. Està entossudit que estic perdent el cap i que aquests robatoris només són distraccions meves —va afegir, més enfadat que un mico amb un camió de plàtans passats.

El Rob va alçar els ulls al cel amb un gest de paciència infinita i se'n va tornar a treballar al fons de la botiga.

Un cop més, la campaneta de la porta d'entrada va sonar.

—No te'n vagis, pallús! —li va cridar el seu pare—. Aquí tinc apuntats tots els robatoris! Us ho llegiré... On he posat les ulleres? —va dir, mentre es palpava les butxaques de la jaqueta.

Els nens el van ajudar a buscar-les en un dels taulells en forma de «U», el que normalment utilitzava l'amo de la botiga.

—Una mica distret sí que és —va xiuxiuejar el Kike—. O potser li han robat les ulleres? Oh, no! És el misteriós lladre miop!

El Kike va acompanyar les seves paraules amb un gran somriure. Fins i tot el munt de pigues que li decoraven la cara semblaven divertir-se.

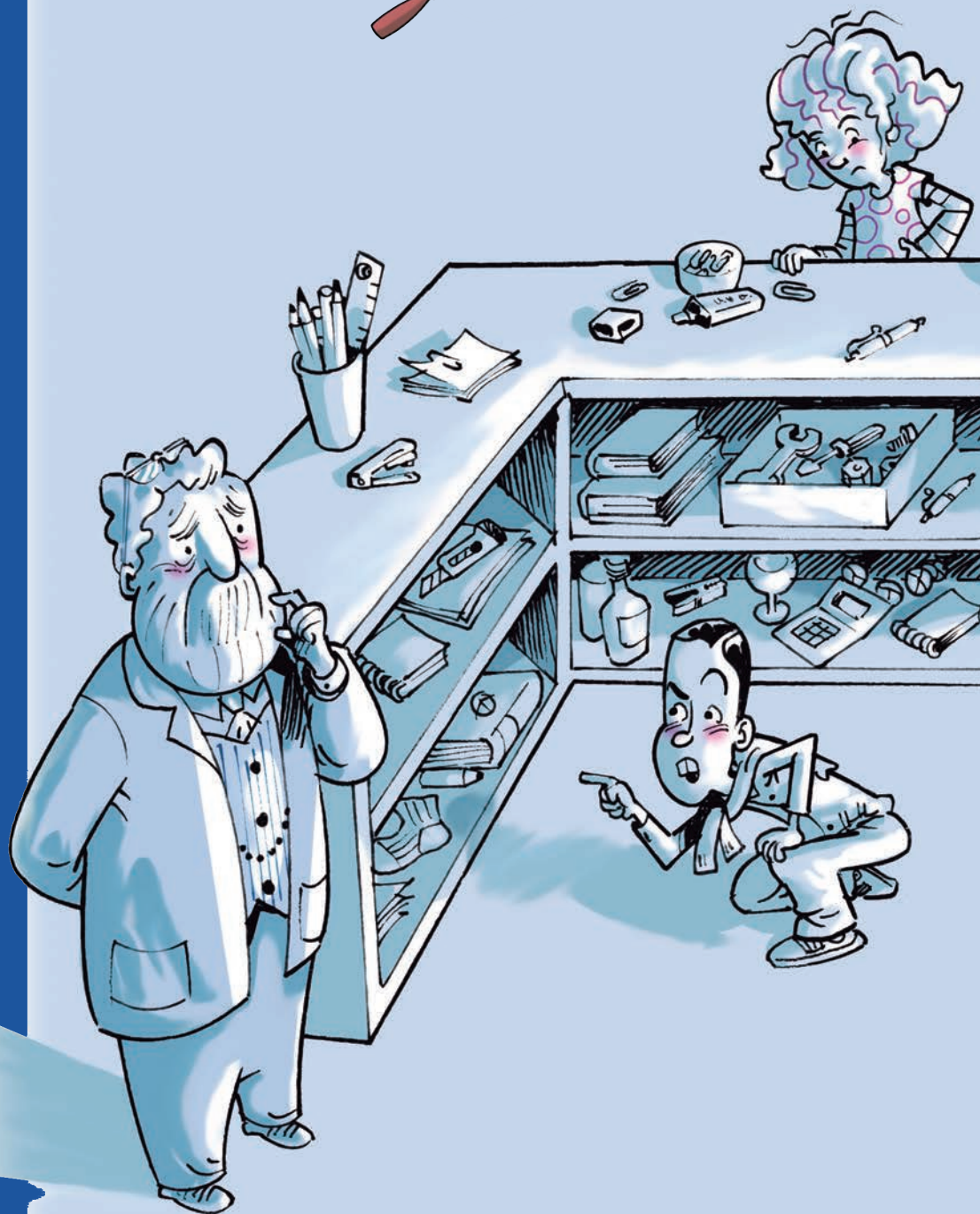
—Pretén robar totes les ulleres del món, perquè ningú no hi vegi millor que ell! —va continuar en un xiuxiueig. Va sentir que els seus amics reien baixet mentre continuaven buscant.

El bromista encara estava ajupit quan va percebre que una ombra se li acostava per l'esquena.

«Home, la senyora Ics per fi s'ha despertat!», va pensar el Kike.

Es va alçar i es va girar, content, esperant trobar-hi la detectiva.

Però el que va veure a un metre escàs de la seva cara li va glaçar la sang.

On són les ulleres de l'amo
de la botiga? Tu les veus?

SOLUCIÓ

Heret el aryor la st ael
torras la st ael
amilliw
la st ael

